

ΚΟΙΤΑ ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΘΑ ΔΕΙΣ

Κοίτα τα άστρα και θα δεις να καθρεπτίζεται η μορφή μου,
παίξε στον άνεμο και νιώσε την πνοή μου.

Γύρισε ο θάνατος με ίσκιο να γεμίσει,
ένα σώμα ακίνητο, σκεπασμένο μες το χώμα.

Ακούς ξανά τα δέντρα να φωνάζουν το όνομα μου,
κι εσύ φοβάσαι και νομίζεις πως πεθαίνεις.

Ψάχνεις να βρεις ένα χέρι να σε σώσει,
μα όλα αυτά είναι μια άπιαστη σιωπή.

Με της βροχής του ερώτα ξεπλένεις την ντροπή σου,
για τον χαμό που σκόρπισε το γέλιο σου.

«Τι με κοιτάς;»
σου φώναξε ένας γέρος,
κι εσύ φαντάστηκες πως ήταν ο χάρος.

Μαύρη σελήνη και ασήμι στο σπαθί σου,
σκοτώνεις άδικα μα εσύ κλείνεις τα μάτια,
αθώος μοιάζεις μες της νύχτας την λαμπάδα,
όμως το φως είναι ένα ψέμα της στιγμής.

Πιστεύεις ψέματα και αγαπάς μόνο το μίσος,
μα εγώ ξέρω τι συμβαίνει, ξέρω την αλήθεια.

Έζησες πόλεμο και γέννησες το φόβο,
την αγάπη που μου έδωσες την ζήτησες πάλι πίσω.

Η ευχή που έκανες στα αστέρια,
έγινε βάνουση κατάρα στην ψύχη σου,
και κατάντησες να είσαι ένα λάθος.

Ένα λάθος που ήταν της στιγμής,
μα τώρα αιώνιο.